

Výrok

Unijní právo, zejména čl. 13 odst. 2 písm. b) a čl. 14c písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998, a příloha VII uvedeného nařízení, brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava v původním řízení, v rozsahu, v němž umožňuje, aby v členském státě platila nevyvratitelná domněnka, že je na jeho území vykonávána činnost spočívající v řízení, z jiného členského státu, společnosti podléhající dani v tomto prvním státě.

(¹) Úř. věst. C 179, 18.6.2011.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 27. září 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Conseil d'État — Francie) — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (Gisti) v. Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

(Věc C-179/11) (¹)

(„Žádosti o azyl — Směrnice 2003/9/ES — Minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl v členských státech — Nařízení (ES) č. 343/2003 — Povinnost zajistit žadatelům o azyl v průběhu řízení o převzetí nebo vzetí zpět příslušným členským státem minimální podmínky přijetí — Určení členského státu, který má povinnost nést finanční náklady související s poskytováním minimálních podmínek“)

(2012/C 366/19)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Conseil d'État

Účastníci původního řízení

Žalobci: CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (Gisti)

Žalovaný: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Conseil d'État (Francie) — Výklad směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (Úř. věst. L 31, s. 18; Zvl. vyd. 19/06 s. 101) a nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. L 50, s. 1;

Zvl. vyd. 19/06, s. 109) — Rozsah povinnosti zajistit žadatelům o azyl v průběhu řízení o převzetí nebo vzetí zpět příslušným členským státem minimální podmínky přijetí — Určení členského státu, který má povinnost nést finanční náklady související s poskytováním minimálních podmínek během uvedené doby

Výrok

- 1) Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl musí být vykládána v tom smyslu, že členský stát, kterému byla podána žádost o azyl, je povinen poskytnout minimální podmínky přijetí žadatelů o azyl stanovené směrnicí 2003/09 i tomu žadateli o azyl, v jehož případě se rozhodne na základě nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, vyzvat jiný členský stát, aby převzal nebo přijal tohoto žadatele zpět jako členský stát příslušný k posouzení jeho žádosti o azyl.
- 2) Povinnost členského státu, kterému byla předložena žádost o azyl, poskytnout minimální podmínky přijetí stanovené směrnicí 2003/09 žadateli o azyl, v jehož případě se podle nařízení č. 343/2003 rozhodne vyzvat jiný členský stát, aby tohoto žadatele převzal nebo přijal zpět jakožto členský stát příslušný k posouzení jeho žádosti o azyl, končí skutečným přemístěním uvedeného žadatele o azyl dožadujícím členským státem, a finanční náklady související s poskytnutím těchto minimálních podmínek přijetí nese posledně uvedený stát, kterému je uložena uvedená povinnost.

(¹) Úř. věst. C 186, 25.6.2011.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 4. října 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Administrativen sad Sofia-grad — Bulharsko) — Hristo Byankov v. Glaven sekretar na Ministerstvo na vatrešnite raboti

(Věc C-249/11) (¹)

(„Právo občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států — Směrnice 2004/38/ES — Článek 27 — Správní opatření zakazující opustit vnitrostátní území z důvodu nezaplacení dluhu vzniklého vůči právníké osobě soukromého práva — Zásada právní jistoty ve vztahu ke správním aktům, které nabýly právní moci — Zásady rovnocennosti a efektivity“)

(2012/C 366/20)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Administrativen sad Sofia-grad

Účastníci původního řízení

Žalobce: Hristo Byankov

Žalovaný: Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Administrativen sad Sofia-grad — Výklad článku 4 SEU ve spojení s články 20 SFEU a 21 SFEU, jakož i článkem 52 odst. 1 Listiny základních práv — Výklad čl. 27 odst. 1 a čl. 31 odst. 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77) — Omezení svobody pohybu — Rozhodnutí ukládající dlužníkovi správní opatření zákazu opustit území členského státu z důvodu, že nebyla uhrazena pohledávka — Zásada právní jistoty u pravomocných správních aktů — Otázka povinnosti příslušného správního orgánu přezkoumat legalitu správního aktu, který nebyl napaden odvoláním a stal se proto pravomocným, aby bylo zajištěno, že nedošlo k nepřiměřenému omezení svobody volného pohybu

Výrok

- 1) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání použití vnitrostátního ustanovení, které stanoví omezení práva volného pohybu státního příslušníka členského státu v rámci Unie pouze z důvodu, že posledně uvedený má vůči právnické osobě soukromého práva dluh, který překračuje zákonem stanovenou maximální částku dluhu a na který není poskytnuto zajištění.
- 2) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě členského státu, podle níž může být správní řízení, v němž byl uložen takový zákaz opustit území, jako je zákaz dotčený v původním řízení, který nabyl právní moci a proti němuž nebyla podána soudní žaloba, obnoveno v případě, kdy je tento zákaz zjevně v rozporu s unijním právem, pouze za takových podmínek, jako jsou podmínky, které jsou taxativně uvedené v článku 99 soudního řádu správního (Administrativno-procesualen kodeks), a to bez ohledu na to, že takový zákaz nadále vyvolává právní účinky vůči osobě, které je určen.

(¹) Úř. věst. C 232, 6.8.2011.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 4. října 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Juzgado de lo Mercantil n° 2 de A Coruña — Španělsko) — Germán Rodríguez Cachafeiro, María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor v. Iberia, Líneas Aéreas de España SA

(Věc C-321/11) (¹)

(„Letecká doprava — Nařízení (ES) č. 261/2004 — Náhrady cestujícím v případě odepření nástupu na palubu — Pojem „odepření nástupu na palubu“ — Zrušení palubní vstupenky cestujícího dopravcem z důvodu předpokládaného zpoždění předcházejícího letu, odbaveného současně s dotyčným letem a provozovaného tímtež dopravcem“)

(2012/C 366/21)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de A Coruña

Účastníci původního řízení

Žalobci: Germán Rodríguez Cachafeiro, María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor

Žalovaná: Iberia, Líneas Aéreas de España SA

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Juzgado de lo Mercantil n° 2 de A Coruña — Výklad čl. 2 písm. j), čl. 3 odst. 2, čl. 4 odst. 3 a článků 5 a 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 (Úř. věst. L 46, 17.2.2004, s. 1; Zvl. vyd. 07/08, s. 10) — Pojem odepření nástupu na palubu — Odepření nástupu na palubu letadla navazujícího letu z důvodu zpoždění prvního letu, které lze přičítat leteckému dopravci — Obsazení míst v navazujícím letu jinými cestujícími na základě nepotvrzeného předpokladu, že se cestující nemohou dostavit včas k navazujícímu letu

Výrok

Článek 2 písm. j) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91, vykládán ve spojení s čl. 3 odst. 2 nařízení č. 261/2004, musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „odepření nástupu na palubu“ zahrnuje situaci, kdy v rámci jediné smlouvy o dopravě obsahující několik rezervací na lety, které na sebe přímo navazují a jsou odbaveny současně, letecký dopravce odepře nástup na palubu některým cestujícím z důvodu, že první let z jejich